Raad van State

200706884/1.
Datum uitspraak: 17 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/11248 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 29 augustus 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 september 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een verzoek van (hierna: de vreemdeling) om opheffing van zijn ongewenstverklaring afgewezen.

Bij besluit van 22 februari 2007 heeft de minister (kennelijk bedoeld: de staatssecretaris van Justitie; hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 augustus 2007, verzonden op 30 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van Staat.

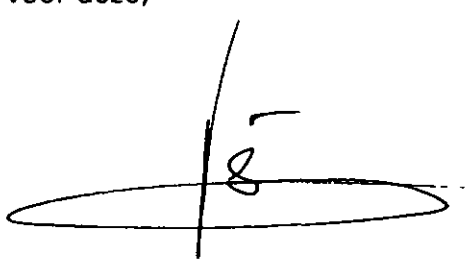
w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Graat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 januari 2008

307.
Verzonden: 17 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer, enkelvoudig
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr.: AWB 07/11248
V-nummer:

Inzake , eiser,
gemachtigde mr. Y.M. Schrevelius, advocaat te Rotterdam,

tegen: **de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie**, verweerder,
gemachtigde mr. I.M. Bijvank.

I Procesverloop

1 Eiser, geboren op bezit de Libanese nationaliteit. Hij verblijft sedert februari 1984 als vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) in Nederland. Bij besluit van 23 mei 1996 is eiser ongewenst verklaard. Bij brief van 15 augustus 2006 heeft hij verzocht om opheffing van de ongewenstverklaring. Bij besluit van 14 september 2006 heeft verweerder het verzoek afgewezen. Eiser heeft tegen dit besluit op 10 oktober 2006 bezwaar gemaakt. Op 22 februari 2007 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

2 Op 13 maart 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft op 12 juli 2007 een verweerschrift ingediend.

3 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 9 augustus 2007. Ter zitting is verschenen eiser in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. Tevens is verschenen ds. H. Visser, tot voor kort verbonden aan het Diaconaal Centrum Pauluskerk in Rotterdam.

II Overwegingen

1.1 Ingevolge artikel 68, eerste lid, van de Vw 2000 kan de Staatssecretaris op aanvraag van de vreemdeling besluiten tot opheffing van de ongewenstverklaring. Ingevolge het tweede lid van dit artikel wordt de ongewenstverklaring opgeheven indien de vreemdeling tien jaren onafgebroken verblijf buiten Nederland heeft gehad en zich in die periode geen van de gronden als bedoeld in artikel 67, eerste lid, Vw 2000 hebben voorgedaan.

1.2 Ingevolge artikel 6.6, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) wordt de aanvraag om opheffing van de ongewenstverklaring, bedoeld in artikel 68, eerste lid, van de Vw 2000 door de minister in ieder geval ingewilligd, indien de vreemdeling niet aan strafvervolging ter zake van misdrijf is onderworpen en ongewenst verklaard is naar aanleiding van geweldsdelicten of opiumdelicten en sinds de ongewenstverklaring en het vertrek uit Nederland tien achtereenvolgende jaren buiten Nederland heeft verbleven.

1.3 Ingevolge paragraaf A5/4.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 kunnen zich (uitzonderlijke) gevallen voordoen waarbij het gevaar voor de openbare orde is geweken of het persoonlijk belang van de vreemdeling dient te prevaleren vóórdat de van toepassing zijnde duur van de ongewenstverklaring is verstreken. Het algemeen belang van de Staat kan alleen wijken voor het persoonlijk belang van de vreemdeling als sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden van het individuele geval die bij de totstandkoming van de algemene regel niet zijn betrokken.

2 Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor opheffing van de ongewenstverklaring en heeft daaraan het volgende ten grondslag gelegd. Om in aanmerking te komen voor opheffing van de ongewenstverklaring dient eiser tien jaren onafgebroken in het buitenland te verblijven alvorens een aanvraag om opheffing van de ongewenstverklaring in te dienen (artikel 6.6, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000). Aan eiser is middels zijn ongewenstverklaring van 23 mei 1996 meegedeeld dat hij Nederland onmiddellijk dient te verlaten. Eiser heeft na zijn ongewenstverklaring Nederland niet verlaten. Dat eiser zich nog steeds in Nederland bevindt komt geheel voor zijn eigen rekening. Verweerder stelt zich op het standpunt dat niet aan het verkeerde beleid ter zake de opheffing van de ongewenstverklaring is getoetst. Eiser is ongewenst verklaard naar aanleiding van onder meer een opiumdelict. Op grond hiervan dient eiser tien achtereenvolgende jaren buiten Nederland te verblijven alvorens een aanvraag om opheffing van de ongewenstverklaring in te kunnen dienen. Uit de Justitiële Documentatie is gebleken dat eiser na zijn ongewenstverklaring is veroordeeld vanwege (winkel)diefstal en straatroof. Uit een proces-verbaal van 23 september 2004 van de korpschef van de regiopolitie Rotterdam-Rijnmond blijkt dat eiser door de korpschef op een zogenaamde Persoons Gerichte Aanpak (hierna: PGA) lijst van criminele en/of overlastgevende personen is geplaatst. Verweerder stelt terecht geen toepassing te hebben gegeven aan artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Er is geen sprake van bijzondere individuele feiten en omstandigheden op grond waarvan zou moeten worden afgeweken van het bestaande beleid. Tot slot stelt verweerder op grond van artikel 7:3, onder b, van de Awb te mogen afzien van het horen van eiser. In het verweerschrift heeft verweerder opgemerkt dat uit de Justitiële Documentatie is gebleken dat eiser na zijn ongewenstverklaring is veroordeeld voor het plegen van een aantal misdrijven, waaronder een veroordeling na 1999 voor schuldheling. Gelet hierop heeft eiser met de brieven van de heer onvoldoende aangetoond dat hij op onjuiste gronden op de PGA lijst is geplaatst.

3 Eiser kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder en voert daartoe het volgende aan. Verweerder heeft ten onrechte afgezien eiser op zijn bezwaar te horen en hem daarmee de mogelijkheid onthouden zich uit te laten over de bijzondere omstandigheden waarin hij verkeert. Voorts stelt eiser zich op het standpunt dat verweerder aan het verkeerde beleid heeft getoetst. Daartoe voert eiser aan dat, gelet op zijn strafblad, voor hem niet geldt dat hij tien jaar, maar vijf jaar aantoonbaar buiten Nederland dient te verblijven alvorens een aanvraag om opheffing van de ongewenstverklaring in te kunnen dienen. Eiser betwist de stelling van verweerder dat uit Justitiële Documentatie is gebleken dat hij ook ná zijn ongewenstverklaring, op 23 mei 1996, is veroordeeld wegens winkeldiefstal en straatroof, nu het uittreksel uit het Justitiële Documentatieregister in het dossier ontbreekt. Volgens eiser vormt hij geen gevaar meer voor de openbare orde, nu hij is afgekickt en hij sinds 1999 wordt opgevangen door de heer . Hij is dan ook van mening dat hij op onjuiste gronden op de PGA lijst van criminele en/of overlastgevende personen is geplaatst. Ter onderbouwing van zijn standpunt heeft eiser onder andere twee

brieven overgelegd, waarin de heer onder meer aangeeft dat hij van de PGA-lijst moet worden geschrapt omdat hij vele jaren geen strafblad meer heeft. Voorts is eiser van mening dat geen belangenafweging is gemaakt. Volgens eiser is sprake van zodanige zwaarwegende persoonlijke belangen, dat in zijn geval afgezien had moeten worden van het stellen van een termijn van verblijf buiten Nederland en dat geconcludeerd had moeten worden dat, na afweging van alle belangen, de belangen van eiser zwaarder wegen dan het algemeen belang dat uit het oogpunt van openbare orde met de handhaving van de ongewenstverklaring van eiser is gediend. Ten onrechte is geen gebruik gemaakt van de inherente afwijkingsbevoegdheid. Verweerder is in de beschikking op bezwaar niet ingegaan op deze beroepsgrond en heeft derhalve gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. Voorts betwist eiser de stelling van verweerder dat hij het onderzoek naar zijn identiteit en nationaliteit heeft gefrustreerd. Daartoe betoogt eiser dat hij als wees in kindertehuizen is beland en uiteindelijk bij zijn oma in Frankrijk is ondergebracht, waardoor hij nimmer heeft beschikt over een geboorteakte en/of paspoort. Het is goed mogelijk dat eiser, gelet op zijn achtergrond, helemaal niet in Marokko staat geregistreerd. Volgens eiser valt hem dat niet te verwijten.

4.1 De rechtbank overweegt het volgende.

4.2 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de aanvraag geen aanleiding oplevert voor opheffing van de ongewenstverklaring. Hierbij wordt in aanmerking genomen de omstandigheid dat eiser sinds zijn ongewenstverklaring Nederland niet heeft verlaten, hetgeen door eiser niet wordt betwist, terwijl hem bij besluit van 23 mei 1996 is meegedeeld dat hij Nederland dient te verlaten. Naar het oordeel van de rechtbank rustte op eiser de rechtsplicht om Nederland eigener beweging te verlaten. Uit het besluit van 23 mei 1996 en uit de Justitiële Documentatie blijkt dat eiser ongewenst is verklaard naar aanleiding van onder meer een geweldsmisdrijf en een opiumdelict. Op grond hiervan dient eiser ingevolge artikel 6.6, eerste lid, van het Vb 2000 tien jaren onafgebroken in het buitenland te hebben verbleven alvorens een aanvraag om opheffing van de ongewenstverklaring in te kunnen dienen. Eiser voldoet niet aan de voorwaarde dat hij tien jaar onafgebroken buiten Nederland heeft verbleven. Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder aan het verkeerde beleid heeft getoetst.

4.3 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat niet gebleken is van bijzondere individuele feiten en omstandigheden op grond waarvan zou moeten worden afgeweken van het bestaande beleid. Hierbij heeft verweerder de stelling van eiser, dat hij noodgedwongen in Nederland verblijft nu de Marokkaanse autoriteiten geen paspoort of laissez-passer willen verstrekken, mogen passeren, reeds omdat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij het onderzoek naar zijn identiteit en nationaliteit niet heeft gefrustreerd en medewerking heeft verleend aan zijn vertrek uit Nederland. Voorts dient in aanmerking genomen te worden de omstandigheid dat eiser na zijn ongewenstverklaring Nederland niet heeft verlaten en hij sindsdien een aantal misdrijven heeft gepleegd waarvoor hij is veroordeeld, zodat hij nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde. Gelet op het feit dat eiser Nederland niet heeft verlaten, kan van opheffing van de ongewenstverklaring op grond van persoonlijke belangen geen sprake zijn.

4.4 Met betrekking tot de grief van eiser dat hij niet op zijn bezwaarschrift is gehoord, overweegt de rechtbank het volgende. De vraag of in bezwaar al dan niet een hoorplicht

bestaat wordt beheerst door het bepaalde in hoofdstuk 7 van de Awb. Uitgangspunt is dat er een hoorplicht bestaat, tenzij een van de uitzonderingen van artikel 7:3 Awb zich voordoet. Er is sprake van een kennelijk ongegrond bezwaar wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. Daarbij moet de inhoud van het bezwaarschrift worden beoordeeld in samenhang met hetgeen in eerste instantie door betrokkene is aangevoerd en met de motivering van de primaire beslissing. De rechtbank is, gelet op de inhoud van het bezwaarschrift bezien in samenhang met hetgeen eiser in eerste instantie heeft aangevoerd en hetgeen in de primaire beslissing daaromtrent is overwogen, van oordeel dat verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar en dat deswege van het horen van eiser kon worden afgezien. De grief faalt derhalve.

5 Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor opheffing van de ongewenstverklaring.

6 Het beroep is derhalve ongegrond.

7 De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

III Beslissing
De rechtbank 's-Gravenhage,

rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A. van 't Laar, rechter, en door deze en mr. R. Simi, griffier, ondertekend.

De griffier, De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op 29 augustus 2007.

Rechtsmiddel
Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

Afschrift verzonden op:
3 0 AUG 2007

1

EENDRACHTSWEG 58
3012 LE ROTTERDAM
POSTBUS 23511
3001 KM ROTTERDAM
TELEFOON 010 - 414 54 11
FAX 010 - 404 62 35

BEKER CS | ADVOCATEN

Mr Y.M. Schrevelius
advocaat

AANGETEKEND MET HANDTEKENING RETOUR

De Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
27 SEP 2007
ZAAKNR.
AAN: V2
BEHANDELD: DD: PAR:

Rotterdam, 26 september 2007
Betreft : _____, geboren op
_____, van Marokkaanse nationaliteit

AWB nummer: 01/11248
V-nummer :

Geachte heer, mevrouw,

Hierbij doe ik u in de hierboven aangeduide zaak toekomen een 'Hoger beroepschrift ingevolge de Vreemdelingenwet 2000'.

Graag verzoek ik u mij de ontvangst van het hoger beroepschrift schriftelijk te bevestigen.

Tot slot deel ik u mede dat het griffierecht ten laste van de rekening-courant van Beker c.s. Advocaten gebracht dient te worden.

Hoogachtend,

Y.M. Schrevelius

Griffierecht dient ten laste van de rekening-courant van Beker cs advocaten te Rotterdam gebracht te worden.

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
27 SEP 2007
ZAAKNR.
AAN:
BEHANDELD: DD: PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT INGEVOLGE DE VREEMDELINGENWET 2000

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State
te Den Haag

(taal: Nederlands), geboren
op van Marokkaanse nationaliteit,
wonende te aan de , te dezen
vertegenwoordigd door, en woonplaats kiezende bij, zijn gemachtigde mr Y.M. Schrevelius, advocaat te Rotterdam, kantoorhoudende aan de Eendrachtsweg 58 te (3012 LE) Rotterdam, telefoon: 010 - 4145411; telefax: 010 - 4046235, die voorts verklaart tot het instellen van dit beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd, geeft het navolgende te kennen:

1. Appellant heeft op 11 april 2007 beroep ingevolge de Vreemdelingenwet ingesteld bij de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Rotterdam, tegen de negatieve beschikking op bezwaar van 22 februari 2007 terzake van de afwijzing van het verzoek opheffing ongewenstverklaring, zoals ingediend bij de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

2. Bij uitspraak d.d. 29 augustus 2007 (registratie-nummers AWB 07/11248) heeft voornoemde Rechtbank dit beroep ongegrond verklaard, welke uitspraak appellant op 30 augustus 2007 is toegestuurd. Een afschrift van deze uitspraak wordt als **productie I** overgelegd.

3. Appellant kan zich niet verenigen met deze uitspraak van de Rechtbank en komt daartegen bij Uw Afdeling in hoger beroep. Appellant voert ter onderbouwing van zijn hoger beroep de volgende twee grieven aan tegen genoemde uitspraak:

Grief I:

4. Ten onrechte heeft de Rechtbank in rechtsoverweging 4.3, pagina 3, overwogen:
"*Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat niet gebleken is van bijzondere individuele feiten en omstandigheden op grond waarvan zou moeten worden afgeweken van het bestaande beleid. Hierbij heeft verweerder de stelling van eiser, dat hij noodgedwongen in Nederland verblijft nu de Marokkaanse autoriteiten geen paspoort of laissez-passer willen verstrekken, mogen passeren, reeds omdat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij het onderzoek naar zijn identiteit en nationaliteit niet heeft gefrustreerd en medewerking heeft verleend aan zijn vertrek uit Nederland. Voorts dient in aanmerking genomen te worden de omstandigheid dat eiser na zijn ongewenstverklaring Nederland niet heeft verlaten en hij sindsdien een aantal misdrijven heeft gepleegd waarvoor hij is veroordeeld, zodat hij nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde. Gelet op het feit dat eiser Nederland niet heeft verlaten, kan van opheffing van de ongewenstverklaring op grond van persoonlijke belangen geen sprake zijn.*"

Toelichting:

5. Appellant heeft zich in het beroepschrift van 11 april 2007 beroepen op het beleid zoals neergelegd in de Vreemdelingencirculaire A5/4.1, laatste alinea, dat als volgt luidt:
"*Er kunnen zich echter (uitzonderlijke) gevallen voordoen waarbij het gevaar voor de openbare orde is geweken of het persoonlijk belang van de vreemdeling dient te prevaleren vóórdat de van toepassing zijnde duur van de ongewenstverklaring is verstreken. Het algemeen belang van de Staat kan alleen wijken voor het persoonlijk belang van de vreemdeling als sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden van het*

individuele geval die bij de totstandkoming van de algemene regel (lees: de bovengrens) niet zijn betrokken. In ieder geval kan het enkele gegeven dat de vreemdeling zich gedurende de ongewenstverklaring niet schuldig heeft gemaakt aan enig strafbaar feit en niet meer in Nederland heeft verbleven, niet worden aangemerkt als een bijzonder feit of omstandigheid."

6. Gelet op de eerste drie zinnen van rechtsoverweging 4.3 heeft de rechter aan het hierboven genoemde beleid zoals neergelegd in de Vc A5/4.1, laatste alinea, wel getoetst, maar stelt de rechter in de laatste zin van rechtsoverweging 4.3 dat gelet op het feit dat eiser Nederland niet heeft verlaten van opheffing van de ongewenstverklaring op grond van persoonlijke belangen geen sprake kan zijn. Kennelijk is de rechter van mening dat zolang de ongewenst verklaarde vreemdeling Nederland niet heeft verlaten deze vreemdeling geen rechten kan ontlenen aan het beleid zoals geformuleerd in Vc A5/4.1, laatste alinea. Echter in het desbetreffende beleid is voor deze uitzonderlijke gevallen niet als voorwaarde opgenomen dat de ongewenst verklaarde vreemdeling Nederland moet hebben verlaten. De rechtbank heeft door te overwegen als voornoemd niet op de juiste wijze aan het beleid getoetst en ten onrechte de stelling van appellant dat er sprake was van een uitzonderlijk geval in de zin van voornoemd beleid verworpen.

7. Appellant heeft in het beroepschrift onder de feiten aangevoerd dat hij in 1999 is opgevangen door dominee van de in Appellant is sindsdien afgekickt en recidiveert niet meer, zodat hij zeker al acht jaar geen gevaar meer is voor de openbare orde. Dit alles komt, doordat appellant onder de hoede van de te is

gekomen en die heeft ervoor gezorgd dat appellant niet is teruggevallen in het criminele circuit. Ook voor de toekomst geldt dat appellant zal worden begeleid en ondersteund door de Bij het beroepschrift zijn een drietal brieven van ds Visser overgelegd en ter zitting heeft ds het vorenstaande ook bevestigd. Voorts blijkt uit deze brieven dat appellant daarin bijgestaan door ds heeft meegewerkt aan het vast stellen van zijn identiteit en nationaliteit. De rechtbank heeft bij haar toets aan het beleid niet getoetst aan deze bijzondere individuele feiten en omstandigheden maar aan het feit dat eiser onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij het onderzoek naar zijn identiteit en nationaliteit heeft gefrustreerd en dat hij na zijn ongewenstverklaring Nederland niet heeft verlaten en sindsdien een aantal misdrijven heeft gepleegd, waarvoor hij is veroordeeld. De rechter heeft helemaal niet getoetst aan hetgeen in het beroepschrift is gesteld met betrekking tot de begeleiding vanuit de . aan hetgeen ds in zijn brieven en ter zitting heeft gesteld. De Rechtbank is door te overwegen als voornoemd, voorbij gegaan aan de stellingen van appellant. De rechtbank had gelet op het door appellant gestelde in redelijk niet tot het oordeel kunnen komen dat geen sprake was van een uitzonderlijk geval. Op de stellingen van appellant terzake zijn persoonlijk belang dan wel dat het gevaar voor de openbare orde is geweken is de rechtbank ten onrechte niet ingegaan.

Grief II:

8. Ten onrechte heeft de Rechtbank niets overwogen terzake van het al dan niet gebruik maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid, terwijl appellant zowel in bezwaar als in beroep hierom heeft verzocht.

Toelichting:

9. Appellant heeft in het beroepschrift onder punt 13 aangevoerd dat verweerder ten onrechte geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om met toepassing van artikel 4:84 van de Algemene Wet Bestuursrecht af te wijken van het gevoerde beleid. Verweerder is in punt 3.9 van zijn verweerschrift op dit verweer ingegaan, doch de rechter is in zijn beslissing niet ingegaan op dit verweer. Dit levert derhalve strijd op met het motiveringsbeginsel.

REDENEN WAAROM:

Onder verwijzing naar het hiervoor gestelde en de overige gedingstukken verzoekt appellant Uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, alsmede te beslissen dat het verzoek tot opheffing van de ongewenstverklaring alsnog wordt ingewilligd.

Voorts verzoekt appellant Uw Afdeling de Staat der Nederlanden te veroordelen in de kosten die appellant in verband met de behandeling van het hoger beroep bij Uw Afdeling heeft moeten maken, en voorts te bepalen dat aan appellant het aan Uw Afdeling betaalde griffierecht zal worden vergoed.

Rotterdam, 26 september 2007

gemachtigde

Y.M. Schrevelius